

BARCZA BARNA

AZ EMBERHALÁSZ ÖNVIZSGÁLATA

(5.)

AZ ERŐT, BIZTONSÁGOT ÉS BÉKÉT NYÚJTÓ JÉZUS.

„ÉN VAGYOK, NE FÉLJETEK!”

„Azonnal megszólalt, és ezt mondta nekik:

Biztatok, én vagyok, ne féljeteek!” (Mt 14,27)

„Azonnal megszólalt”. Egy percig sem akarja, hogy zavarodottak legyünk. Sietve meg akar nyugtatni. Jézus nem akarja, hogy övéi belső nyugtalanságban, bizonytalanságban legyenek. Nem akarja sem az érzelmi válságokat, sem az egyéb jellegű hisztériás „kiborulásokat”. Ez a siető készség mintha azt mutatná: Jézus számol az-
zal, hogy ha valaki érzelmileg nagyon elárvul, belső tartásában, meggyőződésében elbizonytalanodik, akkor egyre nehezebb lesz őt visszahozni a kiegyensúlyozott állapotba.

Gyakorlati következtetésként tehát azt is mondhatjuk: gyakran azért „borul ki” valaki idegileg, mert túl későn fogadja el Jézus felkínált bátorítását. „Kísértetjáraskor” nagyon sokszor tűrőkéességünket messze meghaladó megterhelésnek tesszük ki magunkat. Lehet ez akár a túlhajszolt munka, lehet a kellő tájékozódás, beirányzás, reális helyzetfelmérés elhanyagolása. Lehet ez vakmerő kacérkodás az ellenerőkkel. Mindenképpen a Jézustól való elszigetelődést és a „kísértetek” felnagyítását jelenti. Ha túl későn döbbenünk rá magunkra-maradottságunkra, akkor az ijedelem veszedelmes méretre tornáshatja fel magát. Ilyenkor Jézusnak kell sürgősen rászólni oktalanságunkra: Ne féljeteek, itt vagyok veletek!

Ó, nem a külső veszélyeket oszlatja el Jézus! Belülről segít: reális látást ad, hogy a valóságot ne rémeknek lássuk, és nyugalmat ad, hogy a veszélyhelyzetben, az elbizonytalanodás ellenére is tudjunk határozottan és nyugodtan cselekedni.

„Bátorság”! De nagy szükségünk van Jézus bátorítására! Pszichés töréssel nem lehet Jézus útján járni.

1. Miből adódnak félelmeink?

Valóságellenes szemlélet

Akár úgy, hogy a valóságot torzítjuk ijesztő rémmé (akár Jézust, akár a körülményeket, személyeket, eseményeket), akár úgy, hogy a tényleges veszélyeket, ellenerőket felnagyítjuk, eltorzítjuk valamilyen pszichés terheltség folytán, vagy egyszerűen csak azért, mert a Jézussal való barátság helyett a félelem kerít hatalmába, amelynek az a természete, hogy mindig eltorzítja valóságsszemléletünket.

Elbizonytalanodás

Mindig csak önmagunkat megkérdőjelezve szabad előrehaladnunk. Igen ám, csak hogy az önmagunknak és főleg másoknak feltett kérdésekre esetleg zömmel ellenkező előjelű válaszok futnak be. S noha tudjuk, hogy az

igazságot nem a statisztika dönti el, mégis nem tudjuk függetleníteni magunkat sokak ellenkező véleményétől, és kezdünk elbizonytalanodni. Előbukkannak a mélyből a kínzó kérdések: jó úton járok? Valóban ez Jézus útja? Hogyan lehet, hogy oly sokan és oly huzamosan más-ként látják, és másként járkálják ezt az utat?...

Ezek a kínzó kérdések jobbra érzelmi régiókból törnek elő, de talán olyan mélyből, ahol már érzelem és értelem egy tőből fakad.

A kockázat félelme

Kilépni a laposságból, a semmittevésből, az ember alatti világból mindig kockázattal jár. Minél nagyobbra tör valaki, annál nagyobb kockázatot kell vállalnia.

Ha akár történelmi arányokban, akár egyéni életünkben sokáig letértünk Jézus Útjáról, akkor annak újra való megkeresése és az útra rátérés nagyon sok újat jelent a korábbi elmélettel és gyakorlattal szemben. Új útra lépni pedig csak egy sereg kockázat vállalásával lehet.

Minél kevesebbet ér egy ember, annál kevesebbet mer kockáztatni a felismert újért. Minél többre hivatott valaki, annál inkább vállal kockázatokat még akkor is, ha az félelmeket, szorongásokat kelt benne. Az úttörők izgalma ez. De csak ennek árán lehet átélni a felfedezés örömét.

Bármilyen irányból érkező félelmet tekintünk is, ha ez a félelem számunkra egzisztenciális, akkor nem kell magyarázni, mennyire rászorulunk Jézus bátorítására.

Jézus nem késlekedik ezt megadni. Az a Jézus, akit a maga valóságában ismertünk fel életünk tengerén, barátilag, testvérileg szól hozzánk. Félelmeink, szorongásaink közepette szól fölemelő, lelkesítő, olykor simogató, olykor szemrehányó hangja: Bizzál barátom! Ne ess oly könnyen a felnagyított rémek áldozatául! Szerezd meg lelki egyensúlyodat, békédet, hogy mindent a helyére tudj rakni, és helyes perspektívában nézni!

Bátorságunk forrása tehát a Jézusban való bizakodásunk, a benne való reményünk. Valami „ösbizalom” kell, hogy legyen minden keresztényben, mint a kis gyerekekben van anyja iránt. Még sok mindent nem ért, de háttartalanul bízik benne. Elég egy indoklás nélküli biztató szava: Gyere kicsikém, ne félj!

Valami ehhez hasonló elemi erejű érzés fakad föl bennem, amikor félelmeim, bizonytalanságaim közepette felbúg Jézus szava: Bátorság, ne félj! „Én vagyok!”

2. A bátorító Jézus

E két szón keresztül kinyilatkoztatásszerűen magasodik fel Jézus a kétségek és rémlátások fölé. Ahol jelen van az igazi, az általunk is helyesen felismert Jézus, ott a világ legnagyobb és legvalóságosabb ereje van jelen. Ez több dolgot is jelent.

Nem az vagyok, akinek véltek

Először tehát elsöpri lázálmaink rémképeit: „Nem kísértetek, fantomok vannak itt, hanem én vagyok!” Van ebben egy jó adag szemrehányás: Miért néztek engem másnak? Az ellenszél nyomán kelt félelmetek a legrosszabb szituáció ahhoz, hogy igazi mivoltomat felismerjétek.

Ismerjétek fel igazi mivoltomat